

CHƯƠNG VIII

- **H**ồng Thẩm mỉm cười:

- Hai bác đã tha thứ rồi, và không hề giận nữa.

Sơn Du tròn mắt:

- Sao mà biết?

- Đó là bí mật.

Sơn Du tủm tỉm:

- Hỏi thật nhạ Tao tao nhớ không lầm, lúc trước mà ghét Phi Cường và còn phá phách anh ta nữa. Sao hôm nay lại tốt, còn giúp đỡ... là sao? nói nghe mau.

Hồng Thẩm nhún vai:

- Tư cách của Phi Cường đã làm tao khâm phục. Thế thôi.

- Chà chà! Hay là mà thế tao làm cô dâu đi.

- Cũng được. Nhưng ngặt nỗi tao không phải là Sơn Dụ Sơn Du là một cô gái được người thân Phi Cường rất yêu thương.

- Xí! Hay ho gì khi người trong cuộc không hề để ý.

- Ai nói? Ngoài thời gian làm việc Phi Cường cứ đến nhà mà miết.

- Hồi nào?

- Trốn trong phòng làm sao biết. Anh còn đánh cờ với ba mà nữa kìa.

- Đúng là cái tin không thể tin.

Hồng Thẩm thúc bạn:

- Quyết định sao?

- Sao là sao?

- Mà đừng giả? vờ.

Sơn Du chưa kịp trả lời thì bên ngoài có tiếng chị Tâm:

- Sơn Du! Bà chủ gọi điện cho mẹ Phi Cường và Phi Cường đã sang.

Hồng Thẩm nhìn bạn:

- Được. Chị xuống nói với mẹ em là em xuống liền.

Hồng Thẩm nắm tay bạn:

- Tụi tao luôn ở bên mà.

- Ừ.

Sơn Du sửa lại trang phục của mình rồi cùng Hồng Thắm xuống lầu. Ra đến phòng khách, cô chuẩn bị nụ cười thật tươi.

- Cháu chào bác. Chào anh Cường.

Sơn Du kéo Hồng Thắm cùng ngồi xuống bên bà Sơn Phi:

- Mẹ vừa gọi con?

- Phải, mẹ nghĩ hôm nay con có chuyện muốn nói với bác Thùy và Phi Cường.

- Dạ.

Hồng Thắm nói với bạn:

- Hình như tao không thích hợp ở đây lúc này.

Sơn Du bắm bạn:

- Không có gì quan trọng đâu.

Cô quay san Phi Cường:

- Bạn em ngồi với em, được chứ anh Cường?

- Ồ, đó là sự quyết định của em chứ tại sao lại hỏi anh.

- Đôi khi có những chuyện không tự mình quyết định được đâu anh à.

- Em nói cũng phải. Nếu em muốn bạn em ngồi lại, anh không có ý kiến.

- Cám ơn anh.

Sơn Du nhỏ giọng:

- Hôm nay, bác với anh Cường sang đây, chắc là có chuyện muốn nói với cháu?

- Không có gì khác hơn ngoài việc hôn nhân của cháu và Phi Cường. Sơn Du à! Cháu có thể vì bà nội Phi Cường mà chấp nhận cuộc hôn nhân này được không? Coi như bác xin cháu đi.

Sơn Du bình tĩnh:

- Bác à! Chấp nhận là chấp nhận, không chấp nhận là không chấp nhận. Chứ không thể vì một người khác được. Nếu bà nội của anh Cường muốn có cháu dâu, cháu nghĩ không nhất thiết phải là cháu. Bởi vì cháu nghĩ còn biết bao cô gái đẹp hơn cháu, giỏi hơn cháu mà anh Cường thích chọn.

- Sơn Du! Cháu có hiểu không? Bà nội Phi Cường rất thương cháu.

- Cháu biết điều đó.

- Thế sao cháu cứ mãi từ chối?

- Cháu cũng đang tự hỏi. Tại sao cháu từ chối, khi Phi Cường là một người đàn ông lý tưởng mà bao cô gái đang tìm kiếm.

- Và cháu đã tìm được câu trả lời chưa?

Sơn Du lắc đầu:

- Có lẽ mãi mãi không.

Mắt bà Nhã Thùy ánh lên tia sáng:

- Nghĩa là...

Sơn Du mỉm cười:

- Cháu bằng lòng làm lễ đính hôn với anh Cường không phải vì bà nội. Như vậy là không công bằng cho ai. Cháu hy vọng anh Cường cũng giống như cháu, không vì một ai mà cưới cháu.

Bà Nhã Thùy mừng rỡ:

- Tốt. Bác rất vui khi có được con dâu hiểu biết như cháu. Sơn Phi à! Tôi cảm ơn bạn đã sinh ra đưa con tuyệt vời.

Sơn Du kêu lên:

- Ôi! Bác đã làm mũi cháu nở to rồi nè.

Phi Cường phụ họa:

- Em xứng đáng được mẹ anh khen như vậy.

Sơn Du cong môi:

- Còn anh thì sao?

- Anh không khen em đâu. Nếu anh khen thì anh thấy mình giả dối.

- Cảm ơn anh đã thành thật. Em muốn trao đổi với anh một đôi điều, có phiền anh không?

- Ồ! Chẳng có gì phiền cả. Nếu điều đó để đôi bên hiểu nhau.

- Vậy chúng ta ra vườn đi.

- OK.

Sơn Du nắm tay mẹ:

- Mẹ à! Con và Phi Cường có một số vấn đề cần trao đổi với nhau.

- Vậy hai con cứ tự nhiên.

- Con xin phép mẹ, xin phép bác.

Sơn Du bẹo má bạn:

- Ngồi chơi với mẹ tớ và bác gái nghe "bà ngoại".

Hồng Thắm đỏ mặt:

- Con qui?! Giỡn được rồi sao?

Sơn Du bật cười, tiếng cười cô giòn tan và trong trẻo.

Song bước cùng với Phi Cường ra vườn, Sơn Du làm đủ trò với các khóm hoa kiểng muôn sắc, chọc ghẹo những con bướm làm cho chúng không thể nào đậu được một chỗ lâu.

Sơn Du còn nâng những cành nguyệt quế trong tay một cách trân trọng.

Phi Cường buộc miệng:

- Khu vườn này có vẻ xa lạ với cô thì phải?
- Cũng gần đúng, vì đã hai ngày rồi tôi không ra chơi với nó.
- Tại sao?
- Anh biết rõ nguyên nhân mà.

Phi Cường băn khoăn:

- Tôi xin lỗi.
- Có ích gì. Tôi không dự định đổ lỗi cho ai.
- Sơn Du này!
- Hử?
- Những lời cô nói với mẹ tôi lúc nãy là tận đáy lòng của cô chứ?

Sơn Du nhướn mày:

- Anh nghĩ tôi nói chơi à? Anh không tin tôi?
- Không phải. Tôi... tôi không muốn làm khổ cô, bó buộc vào cuộc đời tôi là một thiệt thòi cho cô.

Sơn Du cười:

- Không phải anh đang sợ bó buộc anh vào cuộc đời tôi thì anh không còn tự do đi với cô này đến quán nước, cô kia đến vũ trường chứ gì? Thật ra thì anh chỉ nghĩ đến bản thân anh thôi.
- Sơn Du! Nghe tôi nói... tôi không muốn cô bị bất cứ thứ thiệt thòi gì.
- Đủ rồi, anh không cần phải giải thích.

Sơn Du dừng lại bên gốc cây mận:

- Anh không cần phải lo lắng gì. Anh thích làm gì thì tùy ý anh, coi như không liên quan đến tôi

. Ngày đính hôn vẫn tiến hành, nhưng tôi có ba điều kiện cũng như ba yêu cầu nhỏ, đều nằm trong khả năng của anh.

- Tôi đang nghe.

- Thứ nhất, dù đã đính hôn, nhưng tôi và anh đều có tự do riêng. Anh làm gì không cần thông qua tôi và tôi cũng vậy.

Phi Cường gật đầu:

- Tôi đồng ý.

- Thứ hai, đã nói tự do thì tôi và anh có bạn, không ai được lên tiếng nói gì nhau. Chuyện riêng tư không được tò mò.

- Thứ ba, trong thời gian bà nội trị bệnh, nếu tôi và anh có người yêu thì tôi đề nghị nên hủy bỏ hôn ước.

- Hai điều đầu tôi đồng ý. Còn điều kiện thứ ba, tôi không trả lời ngay được. Cho nhau thời gian đi.

Sơn Du cắn môi suy nghĩ:

- Cũng được.

- à! Cô có yêu cầu thì tôi cũng có yêu cầu chung cho cả hai. Lúc không có mặt người lớn, tôi và cô đều tự do. Còn có mặt người lớn thì không thể như thế. Nếu cứ "tôi, cô" nói năng cộc cằn với nhau thì tôi không đảm bảo được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Anh muốn nói...

- Cô thông minh mà.

- Tôi...

- Nếu cô không đồng ý thì buộc lòng tôi phải hủy bỏ những yêu cầu của cô, mà làm đúng nghĩa vụ của người chồng hứa hôn. Sao hả?

Sơn Du cắn môi:

- Anh đừng ép người nha!

- Tôi không hề ép mà muốn kêu trời. Ai biết được sự thể như thế này. Bây giờ muốn từ chối cũng đã muộn.

- Anh... anh là đồ qui? ám!

Phi Cường khoanh tay đứng nhìn theo, trong đầu anh đã hình thành một kế hoạch hoàn hảo.

Phi Cường vừa lái xe vừa ngắm cảnh thành phố buổi sáng. Hôm nay anh vui hơn mọi ngày thì đúng hơn. Với con người đang vui thì tất cả cái gì cũng đẹp.

Nhìn vào kính chiếu hậu, Phi Cường thấy tức cười làm sao.

Son Du ngồi nép sát vào cánh cửa xe, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt thì chẳng có mùa xuân. Cô bé làm như đi với anh là đi vào địa ngục vậy.

Từ hôm lễ đính hôn đến nay là một tuần rồi, Son Du thực hiện chiếc lược với anh một cách rõ ràng. Không đi chung, ít nói chuyện, chạm mặt là nói lẫn nhau, chẳng một giờ hòa bình.

Nếu tối hôm qua ba anh không gọi điện về muốn anh đưa Son Du đến công ty tham quan, thì có lẽ giờ này cô bé đã tung tăng với nhóm bạn, chớ không ngồi đây ủ rũ đâu.

Phi Cường muốn mở lời, nhưng anh không biết mở lời như thế nào. Thật sự anh rất muốn Son Du vui chứ anh đâu muốn cô bé buồn.

Và cũng không biết từ lúc nào anh đã quan tâm đến Son Du, một cách quan tâm mà anh không thể ngờ được.

Phi Cường tưởng tượng khuôn mặt trẻ con nghịch ngợm của Son Du, cái ngày mà cô bé ở trên cây mận ca hát rồi ngủ luôn trên ấy.

Bây giờ anh muốn nhìn những cảnh ấy cũng không được nữa rồi. Cô bé càng ngày càng xa cách lạnh lùng. Phi Cường không biết anh đã làm điều gì sai. Phải chăng đã để Son Du vào con đường khó xử? Cũng không hẳn thế, bởi vì anh bắt đầu thấy anh cần tiếng cười của Son Du.

Tại sao hai người không vui vẻ với nhau đi, để thế giới này cùng vui chung?

Phi Cường cố nén tiếng thở dài. Không biết đến bao giờ, anh và Son Du mới có thể nói chuyện với nhau một cách tự nhiên vui vẻ. Dù đơn thuần là tình bạn chứ không đòi hỏi là vợ chồng.

Một tay ôm vô lăng, một tay Phi Cường vò đầu. Anh đang tìm cách để cải thiện quan hệ, nhưng nó càng bi đát hơn.

Từng cử chỉ của Phi Cường không qua được cặp mắt của Son Du.

Anh ấy đang suy nghĩ vấn đề gì mà cứ bần khoản nhỉ? Chuyện của công ty hay chuyện của bà nội? Không muốn, cô cũng đã được họ hàng, bạn bè công nhận là dâu nhà họ Tăng rồi.

Nếu Phi Cường gặp chuyện, cô phải chia sẻ cùng anh chứ. Huống chi cô có trái tim biết yêu kia mà.

Nghĩ vậy nên Son Du lên tiếng:

- Phi Cường! Anh sao vậy? Không được khỏe à?

Phi Cường giật mình:

- Ồ, không có gì.

- Không có gì, sao mặt nhăn mày nhí, lại thở dài liên tục? Anh không qua mặt được tôi đâu.

úy trời! Cô ta cho mình là gì nhi? Lại lên giọng nữa. Phi Cường tự ái.

- Cám ơn sự quan tâm vượt quá qui định của cô.

Anh mĩa mai:

- Dù tôi có sao đi nữa cũng không liên quan gì đến cô. Hãy lo cho mình đi, đừng lo chuyện bao đồng nữa.

Sơn Du rửa thắm: đúng là không biết điều mà. Người ta hạ mình để có hòa bình. Thế mà... được, anh muốn gây chiến chứ gì, tôi sẵn sàng đánh với anh.

Sơn Du cười mà hai hàm răng cắn lại:

- Vậy thì tôi vô cùn cám ơn sự nhắc nhở không biết điều của anh.

- Cô...

- Cô, tôi gì nữa. Anh lái xe thì lo lái xe đi. Tôi còn yêu đời lắm, không muốn chết sớm đâu.

- Ủa! Cô cũng biết yêu đời nữa sao?

- Bộ chỉ mình anh biết à?

- Nếu không nghe cô nói, tôi cứ tưởng như vậy.

- Hứ! Vô duyên không còn chỗ nói.

Phi Cường cười:

- Cám ơn. Cô không nói, tôi cũng không biết tôi vô duyên.

Sơn Du mím môi bực tức, càng nói thì càng thua anh tạ Quỷ quái làm sao.

Phi Cường không tha:

- Sao hả? Chưa ăn sáng phải không? Vậy để tôi chở đi ăn sáng rồi tranh thủ tiếp nha.

Sơn Du trợn mắt:

- Tặng Phi Cường!

- Úy trời! Định giết tôi bằng cách này à? Không tác dụng gì đâu.

- Anh im ngay cho tôi.

- Cô lấy quyền gì mà cấm tôi nói?

- Nếu ông còn chọc tức tôi nữa thì tôi nghĩ ông không lái xe đảm bảo an toàn đâu.

Câu dọa của Sơn Du rất có tác dụng Phi Cường im lặng nhìn thẳng phía trước. Quả thật Phi Cường đâu dám chọc gheo nữa. Cô bé này dọa thì đâu dọa sông. Nói là làm chứ chẳng chơi. Không phải anh sợ gì mà sợ gây tai nạn cho người khác thôi.

Phi Cường mím nhẹ môi:

- Được rồi. Cô giỏi lắm.

- Biết được thì tốt.

- Cô nên biết, tôi im lặng không phải tôi sợ cô mà vì sắp ới công ty nên tôi không muốn có chuyện lôi thôi. Cô nhớ lấy điều đó. Người lớn không muốn gây cãi với con nít.

- Anh...

- Đừng nhăn nhó. Tới công ty rồi. Tươi lên một chút đi, nếu không khó coi lắm.

Phi Cường vừa dứt lời thì anh cũng cho xe rẽ phải, chạy thẳng vào cánh cổng sắt lớn.

Với kiến trúc hiện đại, trên xe có tín hiệu thì cánh cổng tự động mở ra. Người mặc đồng phục bảo vệ cúi đầu:

- Chào tổng giám đốc.

Chiếc xe dừng lại ở bãi đậu. Phi Cường lịch sự mở cửa xe.

Sơn Du bước xuống, buông gọn:

- Cám ơn.

Sự đồ sộ lộng lẫy hiện đại của công ty làm cho Sơn Du choáng ngợp, cô quên đi bực mình của trận cãi vã vừa qua.

Sơn Du không ngờ công ty liên doanh Phi Việt quá lớn, ngoài sức tưởng tượng của cô. So với công ty sơn mài của gia đình cô thì nó gấp tám lần. Phi Cường làm tổng giám đốc thì oai vô cùng rồi.

Thấy Sơn Du vẫn còn ngẩn ngơ, Phi Cường kéo nhẹ tay:

- Đi thôi.

- Ờ.

Đi được một quãng, Phi Cường nhắc nhở:

- Vào đây, cô nhớ cương vị của mình rồi chứ?

- Ờ.

Qua một khoảng sân rộng, Sơn Du vẫn chưa biết hết ngõ ngách. Khi hai người vào thang máy, cô mới thở phào:

- Tôi cứ tưởng vẫn còn leo thang lâu tiếp chứ.

- Khờ quá. Lâu tám, leo sao nổi.

- Nhưng mà tôi đi học vẫn leo tới lầu năm.

- Vậy là giỏi hơn tôi rồi.

Sơn Du lhịt mũi:

- Nếu không đi qua khoảng sân thì tôi có thể đi bộ lên đến lầu tám.

Phi Cường cười:

- Cô mà đi như vậy, nhân viên ở đây sẽ bàn tán về tôi đấy.

- Sao vậy?

- Ai đòi phu nhân của tổng giám đốc lại không đi thang máy mà leo từng tầng lầu.

Sơn Du đỏ mặt:

- Quan trọng như thế ư? Vậy tôi vào đây làm mất mặt anh quá rồi.

- Sao cô lại nói vậy? Nếu cô thấy thích thì cô cứ làm, đừng gượng ép vì tôi.

Sơn Du gật đầu:

- Tôi sẽ cố gắng để không làm ông khó xử.

Cô xoay vòng trước mặt Phi Cường một cách tự nhiên:

- Anh thấy tôi mặc đồ này có hợp không?

- Cô đẹp thì mặc gì cũng đẹp. Nhưng tôi vẫn thích cô mặc áo dài hơn.

- Vậy sao lúc sáng anh không nói?

- Thôi, để hôm khác vậy.

Thang máy dừng lại ở lầu tám, Phi Cường nắm tay Sơn Du bước ra. Anh cảm nhận được bàn tay cô đang run trong tay anh.

Phi Cường bỗng mơ ước. Như vậy mãi nhé. Căn phòng đầu tiên có tấm biển lớn phía trên "Phòng tổng giám đốc".

Phi Cường mở cửa:

- Em vào đi.

Sơn Du tự nhiên buông người xuống salon:

- Căn phòng trang trí tuyệt vời, Phi Cường ạ.

Phi Cường kéo tay Sơn Du:

- Em qua đây nè.

Sơn Du reo vui:

- Tuyệt lắm.

- Em thích không?

- Rất thích.

- Nếu em thích thì thường xuyên đến đây chơi với anh.

- Nhưng chỉ sợ làm phiền anh thôi.

Phi Cường vui vẻ:

- Trong thời gian chờ nhận bằng còn rảnh mà. Hay là đến đây không chơi mà phụ anh, được không?

- OK.

Sơn Du tựa cửa:

- Phi Cường à! Em chỉ thích nhìn qua cửa sổ để ngắm phong cảnh phía dưới thôi. Nó thơ mộng làm sao ấy. Có hoa, có người, có cây cỏ, xe cộ.

- Vậy em đến ngồi chỗ anh kia.

- Anh còn làm việc nữa.

- Ngồi đi. Hôm nay, em làm việc thế anh nhé.

Sơn Du nghiêng đầu, cô cầm cây bút lên và xoay ghế:

- Oai nhi? Ngồi ở đây như một vị vua vậy.

Phi Cường cúi xuống nhìn vào mắt cô bé:

- Từ đây về sau, ta đừng cãi nhau nữa nghe em.

Sơn Du lúng túng:

- Ồ...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Sơn Du lảng tránh:

- Có khách kia anh.

Phi Cường sửa lại tư thế:

- Vào đi.

- Tổng giám đốc!

- Có gì không Minh Tiến?

Người đàn ông mang tên Minh Tiến nhìn nhìn, vẫn chưa nói. Phi Cường khoát tay:

- ĐỂ tôi giới thiệu. Sơn Du, vợ sắp cưới của tôi.

Minh Tiến cúi đầu:

- Chào phu nhân.

Phi Cường quay sang Sơn Du:

- Minh Tiến. Phó giám đốc kinh doanh.

Sơn Du gật đầu:

- Chào anh.

Phi Cường nhắc nhở:

- Cậu nói đi.
- Công ty vừa nhập lô hàng nhưng có chút vấn đề.

Phi Cường ra lệnh:

- Khai thùng kiểm tra hết cho tôi. Một chút tôi ghé qua kho hàng.
- Vâng. Chào Tổng giám đốc, chào phu nhân.

Cánh cửa đóng lại. Sơn Du vỗ tay:

- Anh oai lắm.
- Cảm ơn em.

Phi Cường xách cặp tấp lên tay:

- Em đi với anh hay ở lại đây?
- Đi đâu?
- Kiểm tra công việc của nhân viên.

Sơn Du đứng lên:

- Cho em theo học hỏi với.
- Vậy thì đi.

Thế là cái tin phu nhân tổng giám đốc đến công ty làm cho mọi người xôn xao hẳn lên. Nhân viên nào cũng muốn biết mặt phu nhân xem nhan sắc tài đức như thế nào, mà tổng giám đốc tài hoa của mình từ bỏ bước chân phiêu lãng, thậm chí chấp nhận chia tay cô tiểu thư xinh đẹp Cẩm Thi để dừng chân.

Kim Tuyết nắm tay áo Trung Duẩn:

- Trung Duẩn à! Anh thường đi chung với tổng giám đốc. Vậy anh có nghe vấn đề của tổng giám đốc chứ?

Trung Duẩn cau mày:

- Em làm như anh là em ruột của tổng giám đốc không bằng. Đi chung là đi chung về công việc, chứ ai để ý đến đời tư người ta làm gì.

- Thế anh có biết mặt vợ của tổng giám đốc không?
- Nếu muốn biết thì chút nữa em sẽ biết, cần gì phải nôn nóng.
- Nhưng còn cô Thi Cẩm.
- Em lại lo hão rồi.

Nhã Huệ lên tiếng:

- Anh Duẩn nói đúng đấy. Lo chuyện của cô đi, kéo tổng giám đốc đến là bị mắng đấy. Còn chuyện của cô Thi Cẩm chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Kim Tuyết ỉu xìu:

- Thì tôi cũng biết. Nhưng tôi thắc mắc một điều là tại sao Thi Cẩm khoanh tay đứng yên để cho bạn trai mình cưới vợ? Cô ta không có phản ứng gì sao?

- Có phản ứng chứ, nhưng chỉ là phản ứng một chiều, bởi vì Thi Cẩm có tình cảm với tổng giám đốc, còn tổng giám đốc thì không.

- Sao anh biết? Hai người thường đi chung với nhau mà, em thấy tổng giám đốc cũng quan tâm đến Thi Cẩm nữa.

- Đi chung với nhau chưa chắc là có tình cảm. quan tâm đến một người cũng chưa chắc là yêu người đó. Em nên hiểu chứ đừng thấy người ta quan tâm đến mình là người ta yêu mình đâu. Giữa tổng giám đốc và Thi Cẩm đơn thuần chỉ là tình bạn. Còn người vợ sắp cưới của tổng giám đốc mới là người tổng giám đốc yêu.

Anh Khoát tay:

- Thôi, tiếp tục công việc của mình đi.

Nhã Huệ lêu lêu:

- Thi Cẩm! Cô mới tới à?

Thi Cẩm bước hẳn vào trong phòng:

- Chào mọi người. Đang bàn chuyện gì mà vui vậy?

- Chết chưa! Dám chắc cô ta đã nghe.

Thi Cẩm hỏi:

- Ủa! Kim Tuyết! Cô bị sao vậy?

Nhã Huệ đỡ lời:

- Lúc nãy Kim Tuyết nhăn nhó vì bị nhức răng nên chúng tôi chọc cho cô ấy cười.

Trung Duẩn gật đầu, hòa theo:

- Ừ, phải đó.

Thi Cẩm nghi ngờ:

- Phải không? Tôi thấy hình như còn một chuyện gì khác nữa.

Cả ba đồng thanh:

- Không đâu.

Thi Cẩm mỉm cười:

- Không có thì thôi. à! Tổng giám đốc đến chưa vậy?

- Hình như đến rồi.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, bốn người cùng quay lại.

- Tổng giám đốc!

Kim Tuyết nhìn cô gái bên cạnh Phi Cường rồi nhìn Thi Cẩm, cô nhủ thầm:

Mong là đừng có chuyện gì.

Phi Cường nghiêm mặt:

- Không có công việc gì làm à?

Trong khi mọi người vào chỗ ngồi thì Thi Cẩm chạy đến bên Phi Cường:

- Anh Cường! Bộ mới tuyển nhân viên mới hả? Trông cô ta còn trẻ quá, không biết làm được việc gì đây.

Thi Cẩm quay sang Trung Duẩn:

- Sướng nhạ Được một cô trẻ đẹp vào văn phòng anh.

Trung Duẩn, Kim Tuyết, Nhã Huệ đều nhìn tổng giám đốc của mình như chờ đợi.

Phi Cường nắm tay Sơn Du bước hẳn vào văn phòng:

- Tôi nghĩ trước sau gì mọi người cũng biết, thôi thì sẵn dịp đây, tôi giới thiệu luôn.

Ngưng một chút, anh hắng giọng:

- Sơn Dụ Vợ sắp cưới của tôi.

Kim Tuyết vui vẻ:

- Rất hân hạnh cho chúng tôi khi tổng giám đốc không có ý định sống độc thân. Phu nhân! Bà còn trẻ lắm.

Sơn Du nhoẻn miệng cười:

- Cám ơn lời khen của cô.

Phi Cường chỉ từng người:

- Trung Duẩn, Phó giám đốc phòng nhân sự. Kim Tuyết, Nhã Huệ, nhân viên cùng văn phòng.

Anh nhìn sang Thi Cẩm:

- Còn đây là...

Sơn Du cướp lời Phi Cường:

- Thi Cẩm. ái nữ của ngài thầu khoán Lợi ân. Đúng không?

Phi Cường có vẻ ngạc nhiên:

- Sao em biết vậy?

- Đó là bí mật của riêng em.

Sơn Du nghiêng đầu:

- Thi Cẩm! Tôi biết cô. Thế cô có biết tôi không?

Khuôn mặt hần lên đau đớn, Thi Cẩm cố nén cay đắng:

- Chắc tôi không giỏi như cô rồi.
- Hình như cô là bạn thân của chồng tôi à?
- Tại sao cô hỏi như vậy?
- à! Ông thầu khoán Lợi ân cũng là bạn làm ăn của ba chồng tôi. Nên tôi nghĩ cô cũng là bạn thân.
- Phải. Chúng tôi thân nhau từ nhỏ, và cũng từng là bạn học.

Sơn Du gơ tay:

- Được rồi. Tôi không thắc mắc nữa.

Phi Cường hỏi:

- Hôm nay em không đi làm sao Thi Cẩm?
- Có. Nhưng em tìm anh để bàn một số công việc.
- Bây giờ à?
- Vâng.
- Vậy không được rồi, anh và Sơn Du phải xuống kho hàng ngay Hay là chiều em nay em quay chở lại đi.
- Cũng được.

Phi Cường nắm tay Sơn Du:

- Mình đi em.
- Chào mọi người.

Phi Cường và Sơn Du vừa đi khuất, Trung Duẩn hỏi trông:

- Sao hả? Thỏa mãn tính tò mò rồi chứ?

Kim Tuyết liếc ngang:

- Hứ! Phải công nhận phu nhân tổng giám đốc trẻ thật và đẹp nữa. Không biết đã tốt nghiệp lớp mười hai chưa?

Nhã Huệ trề môi:

- Cô không biết thì đừng nói. Sơn Du tốt nghiệp đại học ngoại thương rồi đấy. Cái ghế trợ lý tổng giám đốc là của cô ấy chứ ai.
- Chua choa ơi! Cô ta trẻ, tôi không thể ngờ.
- Bởi vậy, vợ tổng giám đốc ít nhiều cũng phải như thế. Chứ như cô đâu có cửa.

Trung Duẩn hích vào hông Nhã Huệ như ra dấu.

Kim Tuyết xởi lời:

- Bây giờ cô tính sao hở Thi Cẩm?

Thi Cẩm quắc mắt:

- Đó không phải là chuyện của cô.

Thi Thẩm bỏ đi, gót giày nện trên nền gạch như trút giận.

Nhã Huệ nhún vai:

- Tưởng cái ghế phu nhân vào tay mình trót lọt, ai ngờ... Cô ta có nằm mơ cũng không có.

Trung Duẫn lắc đầu, nhắc nhở:

- Làm việc đi.